

דף מושגים מס' 08 – י' בטבת, יום הקדיש הכללי ויום השואה.

1. **"עשרה בטבת"** – ביום זה, בשני בתי המקדש (בית מקדש ראשון ובית מקדש שני), החל

המצור על ירושלים. האויבים הקיפו את העיר והתחילו לעשות עליה מצור. הקיפו אותה בהרבה חיילים, לא נתנו להכניס אוכל, ניסו לפרוץ לתוך ירושלים. לזכר התחלת המצור, ומתוך צער שעוד לא זכינו שיבנה בית המקדש מחדש, אנו צמים ביום זה, מעלות השחר (כאשר לפנות בוקר השמים מתחילים להיות בצבע תכלת בצד מזרח) עד לערב.

2. **"יום הקדיש הכללי"** - בשואה (מלחמת העולם השנייה, בשנים ת"ש – תש"ה) הרבה

יהודים נהרגו, בלי שאף אחד ידע היכן הרגו אותם, ומתי הם נהרגו. קרובי המשפחה של הנרצחים רוצים להגיד קדיש ביום בו נהרגו קרוביהם. מכיוון שרבים לא יודעים מתי והיכן נקברו קרובי משפחתן, החליטה הרבנות הראשית לישראל לקבוע את צום עשרה בטבת ל"יום הקדיש הכללי", יום שבו כל מי שרוצה להגיד קדיש על קרוביו שנספו בשואה, ולא יודע מתי נרצחו – יגיד קדיש ביום זה.

3. **"יום השואה והגבורה"** – ממשלת ישראל, הכריזה על כ"ז בניסן כ"יום השואה

והגבורה". יום שבו מזכירים את 6 מליון היהודים שנספו בשואה, ואת הגיבורים שהיו בשואה ונלחמו בנאצים. היום הזה נקבע זכר למרד גטו ווארשה. גטו ווארשה היה הגטו הגדול ביותר שהיה בשואה. ממנו לקחו את רוב היהודים והרגו אותם במחנות ההשמדה. כאשר נשארו רק מעט יהודים אחרונים בגטו, הם החליטו לעשות מרד, ולהלחם עד מותם בנאצים. הם הצליחו להרוג נאצים, לשרוף טנקים של הנאצים, עד שלבסוף הנאצים הבעירו את הגטו בעזרת מטוסים שזרקו דברים בוערים באש על הגטו, כולו עלה בלהבות, וכל היהודים נהרגו. על גבורתם זו – קבעו את היום הזה "יום השואה" אבל שהייתה בו גם

הרבה "גבורה". מפקד המרד היה מרדכי אנלביץ הי"ד.

יהודה – רב בית

הספר.